

at der paa denne Grund kunde opføres en Bygning til. Nu ere de nødte til at skifte med Drengene og Piger: først et Hold Drengene, saa bliver Bygningen luftet ud i nogle faa Dage, og saa modtage de et Hold Piger. Men Bestyrelsen ønsker meget at faa opført en Bygning til, saaledes at de kunde til Stadighed have en Bygning besat med Drengene og en anden med Piger, og jeg synes, at en Forening som denne, der forstaar at administrere saa billigt og godt; har vist sig at være en Forening, der fortjener at støttes fra alle Sider.

I denne Sag kunde der jo være to Veje at gaa. Man kunde gaa den Vej at oprette et lignende Hospital som Kysthospitalet ved Refsnæs, altsaa et Hospital, som skulde tage de værst angrebne til Behandling, dem, hvis Sygdom er kronisk, dem, der tiltrænge egentlig Hospitalsbehandling og navnlig alle dem, der trænge til operativ Behandling. Den anden Vej, man kunde gaa, var at oprette mindre Sanatorier rundt omkring i Landet, altsaa Sanatorier i Lighed med Sanatoriet ved Snogebæk paa Bornholm og ved Hellebæk ved Øresund. Hvilken af de to Veje man skal gaa, tør jeg ikke udtale mig om, men hvis Regeringen er velvillig sindet over for denne Sag og ønsker at gøre noget for den, vil Regeringen let kunne anvise os, hvilken Vej vi helst burde gaa. Jeg antager, der er virkelig Trang til at faa et lignende Kysthospital som det paa Refsnæs, men paa den anden Side er der ogsaa Trang til at faa nogle mindre Sanatorier som dem, jeg har nævnt. Denne sidste Vej vilde naturligvis være den billigste, men da jeg for det første ikke er sagkyndig paa dette Omraade og for det andet heller ikke raader over en Statistik, der er stor nok til at kunne sige, hvilken Vej det er nødvendigt straks at slaa ind paa, haaber jeg, Regeringen vil tage dette under Overvejelse, og at den med den tekniske Hjælp, der staaar til dens Raadighed, med Lethed maa kunne sige, hvad der er mest Trang til, og hvilken Vej vi først bør slaa ind paa.

Det andet Spørgsmaal, der omhandles i vort Lovforslag, vedrører Oprettelsen af Folkesanatorier for Patienter, som lide af Lungetuberkulose eller, som det ogsaa kaldes, Brystsyge eller Tæring. Det er jo uden Tvivl vor Tids mest ødelæggende Infektionssygdom, idet Statistiken siger os, at $\frac{1}{7}$ af samtlige Dødsfald skyldes denne Sygdom. Det er derfor et socialt Onde af første Rang, og det forekommer mig, at over for et Onde, som griber saa stærkt om sig i Befolkningen, har Lovgivningsmagten

ikke Ret til at staa ligegyldig, men bør gribe ind og gøre, hvad der kan gøres for at se at afhjælpe dette Onde. Den Behandling, der udkræves for at helbrede Lungetuberkulose, er baade langvarig og kostbar, og da denne Sygdom særlig hører hjemme i den ubemidlede Del af Befolkningen, er det jo i de aller fleste Tilfælde umuligt for de Patienter, som lide af denne Sygdom, selv at kunne bekoste deres Helbredelse. Det offentlige synes hidtil at have skudt denne Sag fra sig. Jeg antager, at en af Grundene dertil har været den, at det er en kostbar Sygdom at behandle, og at man derfor har følt sig skræmmet af de store Udgifter, en saadan Behandling vilde medføre. Men jeg tror, at naar Sagen gives sin rette Begrænsning, er det slet ikke nogen uoverkommelig Op-gave, her er stillet til Samfundet, og det har ogsaa vist sig, at man andetsteds ikke har været bange for at binde an med denne Sygdom, men søgt at træffe Midler til dens Helbredelse.

For 42 Aar siden oprettedes det første Luftsanatorium i Görbersdorf. Den Gang, dette Sanatorium blev oprettet, saa man paa det med Tvivl fra mange Sider, og ikke mindst fra Lægernes Side, men siden den Tid er Sanatoriebehandlingen bleven almindelig anerkendt, og man indrømmer nu fra alle Sider, at den eneste Maade, hvorpaa man virkelig kan bekæmpe denne Sygdom, er gennem Sanatoriebehandling. Ganske vist kan man ogsaa behandle Sygdommen i et almindeligt Hospital, men det viser sig altid, at de Resultater, der opnaas i et saadant, ikke kunne staa paa Højde med de gode Resultater, som opnaas i Luftsanatorier. Sygdommen kan ogsaa behandles i Patientens Hjem, men det bliver en endnu slettere og daarligere Behandling end den, der kan ydes paa et almindeligt Hospital. Der er altsaa, naar man vil behandle denne Sygdom, hjælpe eller lindre den, sikkert ikke anden Vej at gaa end gennem Oprettelsen af Luftsanatorier. Jeg skal ikke her komme ind paa at omtale den Maade, hvorpaa Patienterne behandles, thi den er almindelig bekendt. Jeg skal kun kortelig sige, at det, som er Hovedprincippet i Behandlingen, er at skaffe Patienterne Adgang til ren Luft, til Ophold i det fri i saa godt som alle Aarstider. Endvidere skulle de have kraftig Ernæring og en forsigtig Afhærdning, saa at de kunne modstaa at blive forkølede.

Men der er, som sagt, en Skyggeside ved denne Behandling, og den er, at hidtil